

Confesiune despre dialog

În teatru nu doar ceea ce se întâmplă pe scenă este interesant și semnificativ, ci, la fel, și ceea ce se petrece în sala de spectacol.

Minunea cotidiană și totuși unică, fie că este zi de lucru, fie sărbătoare, a spectacolului teatral este opera comună a artiștilor creatori și a spectatorilor.

Desigur, spectatorul nu merge la teatru ca să devină partenerul dramaturgului, nici al regizorului, al actorului sau al scenografului. El dorește să vadă, să asculte, să intre în circuitul altor destine, sau — cel puțin — să-l uite, pentru o clipă, pe al său, care i se pare mai cenușiu. La urma urmei, dacă imaginea și

cuvântul sînt adevărate, dacă transmit gânduri și sentimente autentice, el se poate transforma, totuși, în partener al creatorilor.

Teatrul — dacă este vrednic de acest nume — creează bucuria jocului comun, a gândurilor comune, a simțămintelor comune. Impresia estetică percepută direct își asociază impresia, percepută direct, a comuniunii. Tocmai de aceea, spectacolul nu poate fi înlocuit cu producțiile transmise și multiplicare prin mijloace electronice moderne, al căror folos este, altminteri, evident. Omul care frecventează teatrul știe, simte, a remarcat, chiar dacă nu este conștient de acest lucru, ce este

„Tragedia omului“ de Madách Imre, la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca. În centru, protagonistul : Kovacs György

„Bocet vesel pentru un fir de praf rătăclitor“ de Sütő András, în montarea trupei maghiare a Teatrului Național din Tirgu Mureș

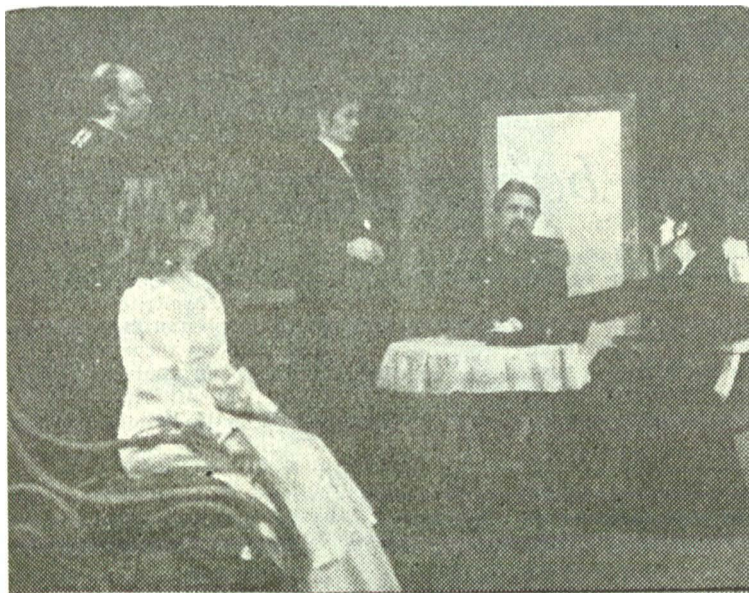
dialogul. În sens propriu sau figurat, deopotrivă.

Dialogul nu este o simplă modalitate de comunicare. Este mai mult decît o

formă a schimbului de idei, a materializării convingerilor. Dialogul înseamnă viitorul, mijloacele, calea, posibilitățile supraviețuirii, ale dăinuirii ființei uma-

Ildiko Jarcsek-Zamfirescu și Adela Radin în „Interviu“ de Ecaterina Oproiu, la Teatrul German de Stat din Timișoara

**Scenă din „Trei surori“
de Cehov, la Teatrul
de Nord din Satu Mare,
secția maghiară**

ne, ale relațiilor interumane, ale umanității conștiințelor.

Dialogul înseamnă pace, bună înțelegere, intrajutorare, cunoaștere și stimă reciprocă, speranța în tot ce este omenească.

Teatrul este simbolul dialogului.

Iubesc teatrul și pentru ceea ce se întâmplă pe scenă și pentru ceea ce se întâmplă în sala de spectacol. Cred în rolul teatrului ca mijloc de înnobilare omenească, de stimul al gândirii, de îmbogățire a simțămintelor, de semnal pentru răspunderile noastre.

Sînt convins că, în țara noastră, unde viața teatrală este atât de originală, de variată, de larg răsunset, fiecare teatru slujește, în felul său, prin marea și indispensabila misiune umanistă a artei actoricești, la nivelul exigențelor actuale, locul și timpul nostru.

Este grăitor și semnificativ, caracteristic pentru realizările celor patru decenii de libertate, faptul că în România socialistă ființează nouă colective de proză, unul de operă, patru de teatru de păpuși, precum și un studio al institutului de teatru, care prezintă spectacole în limbile naționalităților conlocuitoare maghiară, germană, idiş.

GÁLFALVI Zsolt

**„Tevie lăptarul“ de Șalom Alehem,
la Teatrul Evreiesc de Stat, cu Sa-
muel Fischler, Lucia Maier, Petre
Dobre și Leonie Waldman-Ellad**

